

НАВЪҲОИ ДИЛҲО

أنواع القلوب

Доктор Ҳайсами Сарҳон

Забони тоҷикӣ | اللغة الطاجيكية

sarhaan.com
mahadsunnah.com

حجب القلب ПАРДАИ ҚАЛБ

Қалбе, ки бо парда пӯшида шудааст, ҳақро намебинад ва бо он амал намекунад. Пас ҳар тоате мекунад, ба ҷасад таъсире намекунад. Ва сабаби парда гирифтани қалб он аст, ки ҳар фитнаву шубҳот ва шаҳавоте, ки ба қалб меафтад, онҷо месабад.

Қалб ду навъ аст: 1. Қалби сафед, ба монанди санги сафед, ки ҳеҷ зараре аз фитнаҳои замин ба он нарасад. 2. Қалби сиёҳ ва ғуборолуд, ки ба монанди зарфе аст, ки он парешон аст, хайру некиро намешиносад ва кори мункаро рад ва инкор намекунад, магар ин, ки оғӯшта ба ҳавову ҳавас аст”. Муслим ва Аҳмад.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Агар банда гуноҳе кард, ба қалбаш як нуқтаи сиёҳ гузошта мешавад ва агар аз он гуноҳ тавба кард, он сиёҳӣ пок гардад. Ва агар боз ба гуноҳ бозгашт, он сиёҳӣ бузург гардад ва он ҳамон занге аст, ки Аллоҳ таъоло дар Қуръон онро чунин зикр кард: “Ҳаргиз чунин нест, балки ончи мекарданд бар қалбҳои онҳо занг бастааст”.

Мутаффифин 14.

وجلت قلوبهم ҚАЛБАШОН МЕТАРСАД

Барои ба даст овардани самараҳо, зикр бояд бо забон ва бо қалб бошад ва танҳо зикри забон бо ҳаракат кунондани ду лаб кифоя нест.

Ибни Қаййим раҳимаҳуллоҳ гуфт: “Зикри қалб маърифатро зиёда гардонда муҳаббатро дар қалб меорад ва инсонро боҳаё гардонда аз Аллоҳ метарсад. Ва зикри қалб даъват ба тарси Аллоҳ мекунад, ки ӯ дар муруқаба аст. Дар тоатҳо кӯтоҳӣ намекунад ва аз гуноҳу маъсиятҳо рӯ мегардонад”. Қозӣ Иёз раҳимаҳуллоҳ гуфт: “Зикри Аллоҳ ду навъ аст: Зикри қалбӣ ва зикри забонӣ. Аммо зикри забонӣ он зикре аст, ки аз заъифтарин зикрҳост”.

Шайхул Ислоҳ раҳимаҳуллоҳ гуфт: Мардум дар зикр кардан чаҳор гурӯҳ ҳастанд: 1.

Зикр бо қалб ва зикр бо забон, ки онҳо ба он амршудаанд. 2. Зикр бо қалб. 3. Зикр бо забон, ки ҳамеша забонаш бо он тар аст. Аллоҳ фармуд: “Ман ҳамроҳи бандаам ҳастам, ончи маро ба ёд меорад ва ду лабаш дар ёди ман дар ҳаракат аст”. 4. Тарки зикр бо қалб ва тарки зикр бо забон, ки ин гурӯҳ инсонҳо аз ҷумлаи хасоратётагонанд.

مخموم القلب

Қалби пок аз фиребу ҳасад

Аз Паёмбар ﷺ пурсиданд, ки кадом мардум афзалтаранд? Фармуданд: “Онҳое, ки забони ростгӯ ва қалби пок доранд”. Пас ҳар кори неке, ки қалби пок мекунад, ба худӣ он ва ё ба аҳлаш боз мегардад. Қалби пок дӯст дорад, ки ҳама мусалмонон низ ба некиҳо дучор гарданд ва ҳар бадиро бад мебинад ва намеҳаҳад, ки дигарон низ гирифтори он шаванд, агарчи он кори динӣ бошад ва ё дунявӣ. Шаҳси диндор қалби мулоим дорад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Муъмин бародари муъмин аст. Моли ӯро ҳифз карда зойеъ намегардонад ва дар набудани ӯ ҳама роҳҳои бародариро ҳифз мекунад”.

Мусалмон ба касе зулм, таҳқир, кина, ғайбат, фиреб ва айб намекунад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Мусалмон бародари мусалмон аст, зулм намекунад, паст намешуморад. Оне, ки дар ғами баровардани ҳоҷати бародараш бошад, Аллоҳ дар баровардани ҳоҷати ӯст. Оне, ки аз мусалмоне як ғаму андӯхро дур гардонад, Аллоҳ ғаму андӯҳи рӯзи қиёматро аз ӯ дур мекунад. Оне, ки айби як мусалмонро мепӯшонад, Аллоҳ айби ӯро дар рӯзи қиёмат мепӯшонад”. Бухорӣ.

القلب المحب ҚАЛБИ ДЎСТДОР

Қалби дўстдор ҳамеша дар зикру ибодати Аллоҳ аст. Ҳар роҳе, ки ўро ба Аллоҳ наздик месозад, он роҳро ба худ лозим мегирад. Ҳамеша дар роҳи Аллоҳ ва даъвати мардум аст. Ў дар ҳолати рўйгardon шудани мардум аз Парвардигорашон, ғамгин мешавад. Ҳама каломи Аллоҳро қабул дорад. Рўзона ва шабона тиловати Қуръон мекунад. Муштоқи тоат аст, ки он хурсандиву оромии ўст.

Қалби дўстдор номҳо ва сифоти Аллоҳро эътироф мекунад ва медонад, ки ҳама хазинаҳои осмону замин дар дасти Ўст. Ў наздик аст, ки дуоро иҷобат мекунад. Паёмбар ﷺ чунин дуо мекарданд: “Ва аз Ту муҳаббатат ва муҳаббати касоне, ки Туро дўст медоранд ва муҳаббати амалеро, ки ба муҳаббати Ту наздик мегардонад, хоҳонам”. Тирмизӣ ва Аҳмад.

القلب الطاهر ҚАЛБИ ПОК

Паёмбар ﷺ дар ҳаққи қавоне ба Аллоҳ дуо карданд, ки қалбашро пок гардонад, зеро қалби пок аз ҳама фаҳшо пок аст. Ва қалбҳо ду навъ аст: Қалби пок ва қалби наҷас. Аллоҳ таъоло покнро дӯст медорад. Аллоҳ фармуд: “Аллоҳ меҳоҳад, ки шуморо пок созад ва бар шумо неъматӣ Худро тамои кунад, то шавад, ки шукргузорӣ кунед”. Сураи Моид.

Дар асл Аллоҳ таъоло қалбро пок офарид, вале гуноҳ онро нопок гардонид. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Бор Илоҳо, ҳамчуноне ки матои сафед аз чирк поку соф мегардад, гуноҳонамро пок ва соф бигардон”. Муслим.

Ифлостарини гуноҳ ин ширк аст. Аллоҳ таъоло фармуд: “Пас аз палидии бутон дурӣ ҷӯед”. Ҳаҷҷ 30. Ва баъзе аз муҳаррамот палидтар аз баъзеи дигар аст. Бинобарин Аллоҳ таъоло тавба карданро кафорат барои гуноҳони кабира гардондааст. Аллоҳ фармуд: “Эй мӯъминон, ҷуз ин нест, ки ҳамр ва қимор ва нишонаҳои маъбудони ботил ва тирҳои фол палид ва аз кирдори шайтон аст, пас аз вай дурӣ ҷӯед, то бошад, ки растагор шавед”. Моид 90.

القلب المسوخ ҚАЛБИ ТАБДИЛЁФТА

Барои гуноҳон азоб ва ҷазост, ки ба қалб ва ба ҷисм ҷорӣ мешавад:

- 1.** Масх, яъне дигаргун гаштан ва ба шакли бад даромадани афту андоми инсон. Аллоҳ таъоло қавмеро аз Бани Исроил ба маймун ва ба ҳук табдил дод: “Пас ба онҳо гуфтем: Бузинаҳои хоршуда бошед”. Бақара 65.
- 2.** Дигаргун шудани қалби инсон, ки он ба мисли қалби ҳайвон гардад. Ва баъзе қалбҳо табдил ба қалби ҳук, сағ, мор ва каждум ва ғайра аз ҳайвонҳо мегардад. Зеро Аллоҳ таъоло аҳли дӯзахро боре ба харҳо ва боре ба сағ ва боре ба ҳайвонот монанд кард. Ва дигаргун гаштани шакли инсон ба онҳое амалӣ мешавад, ки дини Исломо дигаргун ва аз ҳақиқати он рӯй гардонда поймол карданд. Ба мисли он, ки дар ин замони мо рибо ва ришваро ғоидаву ҳадия ва беҳиҷобиро илму ҳунар ва зиноро садақа ва дури аз шариятро нафъӣ кор номиданд. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Шумо он гуноҳони қавми Яҳудро такрор накунад, зеро бо майдатарин ҳилла ҳаромкардаҳои Аллоҳро ҳалол мегардонед”.

القلب الثابت

ҚАЛБИ УСТУВОР

Қалби инсон дар асл тағйирёбанда аст ва воридоти зиёд дорад, бинобарин бисёр вақт тағйир меёбад. Қалб манзили илҳом ва васваса аст. Қалб ҳайроншуда дар байни ҳавову ҳавас ва ҳидоят аст. Паёмбар ﷺ дар дуои худ мегуфтанд: “Эй гардонандаи қалбҳо, қалби маро ба динат устувор гардон”.

Аллоҳ он зоте аст, ки қалбҳоро устувор мегардонад ва онро ба ресмони имон мебандад.

Ҳамчуноне, ки асҳоби Каҳфро баста буд, ки ба ҳақ даъват карданд. Аллоҳ фармуд: “Ва Аллоҳ муъминонро дар зиндагонии дунё ва охираат ба сухани дуруст устувор медорад”. Иброҳим 27. Ва Ҳирқал ба Абусуфён гуфт: “Инчунин имон вақте ки ба қалб табассум мекунад, пасрӯй намегардонад”.

Ва аз сабабҳои устувори қалб, зиндагӣ бо Қуръон аст. Пас аз Қуръон таълим бигирем, ки чигуна Нӯҳ алайҳис салом дар назди пайравонаш ва Иброҳим алайҳис салом дар яктопарастияш ва Юсуф алайҳис салом дар назди ҳамсари Азиз ва соҳирон дар назди Фиръавн устувор буданд.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM

القلب الأسير ҚАЛБИ АСИР

Паёмбар ﷺ соҳиби динор ва дирҳамро банда номиданд, зеро ӯ асири он аст. Ва ӯ ба хотери динору дирҳам фарзу воҷиботро тарк карда ба муҳаррамот даст задааст. Аллоҳ таъоло он шахсе, ки ба фитнаи занон гирифтор шудааст, қалби мариз номид. Ва бемории қалб, яъне баромадан аз ҳудуди худ ва гирифтор шудан ба бемории шубҳа, бемории шаҳавот, бемории мунофиқон ва бемории гуноҳ аст, зеро ҳамаи инҳоро Аллоҳ дар Қуръон мариз номид.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳароина ман бар шумо аз ду бемории хатарнок метарсам, ки он бемории шаҳавот ва шубҳот аст”. Аҳмад.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ончи аз ду гурги гурснае, ки ба галаи гусфандон даромада онҳоро кушта ҳалок мекунад, аз ин дида фосидтар он шахсе аст, ки ҳарис ба ҷамъи мол ва ҳарис ба обрӯ доштан дар байни мардумро дошта бошад”. Тирмизӣ.

Ва давои ин беморӣ тарсидан аз Аллоҳ ва муҳолифат кардан ба талаботи ҳавову ҳавас ва ҳаракат кардан ба сӯйи ризоияти Парвардигор аст.

القلب الإسفنجي

ҚАЛБИ ИСФАНҶӢ

Шубҳа он ботиле аст, ки либоси ҳақ пӯшидааст. Аллоҳ таъоло фармуд: “Ва ҳамчунин барои ҳар Паёмбаре душманоне аз шайтонҳои инсон пайдо кардем, ки барои фиреб додан, баъзеашон ба сӯйи баъзе сухани ба зоҳир ораста илқо мекунанд. Ва агар Парвардигори ту меҳост, ин корро намекарданд. Пас онҳоро ба ифтирояшон бигузор”. Анъом 112. Яъне, зиннат додани ботил бо забон.

Шайхул Ислом гуфт: “Қалби ҳудро барои хоҳишҳо ва гумону шубҳаҳо ба мисли исфанҷ макун, балки қалби ҳудро ба мисли шиша бигардон, ки шубҳаҳо дар зоҳири он бошад, на дар ботини он”.

Аз сабабҳои бемории қалб, ин таъсири фитнаҳо ба қалб пеш аз дохил шудани ҳақ бар он. Зеро Паёмбар ﷺ моро ба назди Даҷҷол баромаданро наҳй карданд, ба сабаби доштани ботилҳои ошкор, ки зуд ба инсон таъсир мекунад.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM

القلب السليم ҚАЛБИ СОЛИМ

Яке аз дуоҳои Паёмбар саллаллоҳу алайҳи
ва саллам ин буд, ки чунин мефармуданд:
«Бор Илоҳо, аз Ту қалби солимро мепурсам».
Ривояти имом Аҳмад ва Тирмизӣ.

Қалби солим холис барои Аллоҳ аст, маъбуди дигаре
надорад.

Қалби солим ҳеҷ якеро ба ғайр аз Аллоҳ подшоҳ,
корсоз ва амркунанда намебинад ва ҳар чизе
медиҳад барои Аллоҳ медиҳад. Дӯстӣ ва душманиаш
барои Аллоҳ аст. Қалби солим ҳаракате намекунад,
магар ба корҳое, ки дар он розигии Парвардигор
бошад. Қалби солим меғӯяд: «Шунидем, итоат
мекунем». Ҳеҷгоҳ дар қалби солим тангӣ ва сиёҳие
нест. Қалби солим аз шубҳаҳо ва амалҳои шаҳвонӣ,
ки зидди имон аст, солим мондааст.

Аллоҳ таъоло аз Иброҳими Халил (алайҳис салом)
қисса карда чунин мефармояд: «Ва маро рӯзе, ки
мардумон барангехта шаванд, расво макун. Рӯзе,
ки молу фарзандон фоида надихад, лекин соҳиби
фоида он кас бувад, ки қалби солиму беайбро
пеши Аллоҳ биёрад». Шуаро:87,89.

القلب الزجاجي ҚАЛБИ ШИШАГИН

Қалби банда ба мисли зарф аст, ки он байни нармӣ ва мулоимӣ ҷамъ шудааст. Паёмбар ﷺ фармуданд: «Ҳароина барои Аллоҳ аз аҳли рӯйи замин, яъне мардумон зарфе аст. Ва зарфи Парвардигоратон, ки дар он нури имонро ҳифз мекунад, он қалби бандагони солеҳ аст. Ва он дӯстдоштатарин қалб дар назди Аллоҳ таъолост». Табаронӣ

Қалби муъмин ба мисли чароғи равшан аст, софу нарм, боқуввату сахт ва нуронист. Он қалб ҳақро бо нураш мебинад ва онро бо нармиаш қабул мекунад ва бо қуввату сахтиаш ботилро рад мекунад. Паёмбар ﷺ фармуданд: «Бор Илоҳо, дар қалбам нуре ато фармо». Бухорӣ ва Муслим.

Софу нарм гардидани қалб, бо тақвои Илоҳист. Паёмбар ﷺ фармуданд: «Албатта бандае, ки хато ва гуноҳ мекунад ба қалбаш нуқтаи сиёҳе пайдо мешавад, пас агар аз он тавба кард, пок мегардад». Аллоҳ таъоло фармуд: «Ҳаргиз чунин нест, балки он чи мекарданд, бар дилҳояшон занг бастааст». Мутаффифин 14.

القلب الغني ҚАЛБИ БОЙ

Қалб чигуна бой будани худро ҳис мекунад?

1 Ба ғайр аз Аллоҳ ба касе такия накарда, танҳо ба Аллоҳ боварӣ кардан аст, на ба моле, ки дар даст дорад. Пас чи қадар хоксории банда дар назди Парвардигор зиёд гардад, ҳамон қадар бойии қалбаш комилтар шавад.

2 Ба ёд овардани неъматҳои Парвардигор, ки онҳо хеле зиёданд ва шумор надоранд. Ва баъзе бандагон лоиқи ин неъматҳо нестанд. Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: «Сарватманд будан бо доштани молу матои зиёд нест, балки сарвати воқеъӣ, ин бениёзии дарунӣ аст». Бухорӣ ва Муслим.

3 Розӣ будан ба ризқи Парвардигор дар ато ва манъ. Зеро Аллоҳ таъоло бандаашро аз ризқ аз рӯйи бахилӣ манъ намекунад, балки манъи ӯ аз рӯйи раҳмат ва меҳрубонии ӯст. Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: «Ончи Аллоҳ таъоло барои ту тақсим кардааст, розӣ бош, то аз бойтарин мардум гардӣ». Тирмизӣ.

غذاء القلوب

ҒИЗОИ ҚАЛБҲО

Рӯзҳо мегузарад, вақт дароз аст ва қалбҳо сахт гашта дар ғафлат мондааст. Ва қалб бошад аз ёди Аллоҳ ва сухан аз Аллоҳ ва сухан аз охират лаззат мебарад.

Ту агар наҷотро бихоӣ, пас ба дастовези муҳкаме чанг бизан. Ва ба осори раҳмати Парвардигорат назар бикун.

Агар ҷисми инсон аз таому шароб сер нагардад, сабаб он аст, ки қалб аз зикри Аллоҳ сер нест. Зикри Аллоҳ ҳаёти қалб ва роҳати он аст. Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: «Мисоли оне, ки Парвардигорашро ёд мекунад ва оне, ки Парвардигорашро ёд намекунад, ба монанди мурда ва зинда аст». Бухорӣ ва Муслим.

Аллоҳ таъоло фармуд: «Онон, ки имон оварданд ва қалбҳояшон ба ёди Аллоҳ ором мегирад. Огоҳ шав қалбҳо ба ёди Аллоҳ ором мегиранд». Раъд 28.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM

القلب ملك

ҚАЛБ ПОДШОҲ АСТ

Қалб подшоҳ ва аъзои бадан лашкари он аст. Агар қалб тавба кунад, пас ҳама лашкар тавба мекунад. Агар қалб чиркину нопок гардад, лашкар ҳам чиркину нопок мегардад. Зеро қалб ба мисли пару бол аст, ки дар вақти шамол ба ҳар тараф пароканда мешавад.

Ва бештари дуои Паёмбар саллаллоҳу алайҳи васаллам чунин буд:

يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّثْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ

«Эй дигаркунандаи қалбҳо, қалби маро бар дини худ устувор бигардон». Тирмизӣ. Яъне, эй оне, ки дилҳоро гоҳе ба самти тоъат ва гоҳе ба сӯйи маъсият ва нофармонӣ ва ғафлат мегардонӣ, қалбамро ба динат устувор ва собит бигардон, чуноне, ки аз дини устувор ва роҳи рости Ту мунҳариф нашавад.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM

القلب الحي ҚАЛБИ ЗИНДА

Аллоҳ таъоло фармуд: «Оё касе, ки мурда буд ва мо ўро зинда сохтем ва барои ў нуре пайдо кардем, ки бо он дар миёни мардумон мевад, монанди касе бошад, ки сифаташ ин аст, ки дар торикӣ ҳаст ва аз он беруноянда нест? Ҳамчунин он чи кофирон мекарданд дар назарашон орошта карда шудааст».

Аллоҳ таъоло аз шахси кофире мисол меорад, ки дар зулумоту гумроҳӣ зиндагӣ мекард, пас ўро Аллоҳ зинда кард ва ба ў нуре ато кард, ки байни мардум мегашт. Ва маънои зинда кард, дар ин оят яъне қалбашро баъд аз он ки мурда буд, зинда кард. Пас қалбҳо ду навъ аст: 1. Қалби зинда. 2. Қалби мурда.

Пас маънои мурдани қалб чист?

Қалб чизе аст, ки Аллоҳ онро барои шинохти ҳақ ва амал ба он халқ кардааст. Ва агар қалб ҳақро нашинохт ва ба он амал накунад, пас аз вазифае, ки дошт берун гардад. Вазифае, ки барои он халқ шуда буд. Пас ў ба мисли як узви мурда аст, ки аз он ҳеч хайре нест.

Бинобарин Аллоҳ таъоло байни оне, ки ҳақро шинохта имон меорад ва оне, ки ҳақро қабул накарда рӯйгардон мешавад, қалби аввалро қалби зинда ва қалби дуввумро қалби мурда номид. Аллоҳ таъоло фармуд: «Пас бар Аллоҳ таваккул бикун, ба дурусти ки ту бар дини рости равшан ҳастӣ. Ба таҳқиқ ту овозро ба мурдагон шунавонида наметавонӣ ва ба қарон вақте ки онҳо пушт дода рӯй бигардонанд, шунавонида наметавонӣ. Ва ту барои кӯрон роҳнамоянда нестӣ, то аз гумроҳии хеш бозоянд. Ту намешунавонӣ, магар касеро, ки ба оятҳои Мо имон овардааст. Пас ин ҷамоа гарданниҳандагонанд». Намл 79,81.

Акнун қалб чи тавр мемирад ва чи тавр зинда мегардад?

Аллоҳ таъоло фармуд: «Ва Ў он Парвардигоре аст, ки барои шумо шунавонӣ ва биноӣ ва қалбҳоро биофарид, андаке шукргузорӣ мекунад?». Муъминун 78.

Ва инҳо ҳама ҳақро мешиносанд ва сайиҳи онҳо қалб аст. Албатта Аллоҳ ба инсон шунавонӣ, биноӣ ва қалбро ато кард, то Парвардигорашро бишносад ва танҳо Ўро ибодат карда ба Ў чизеро шарик наорад. Паёмбар саллаллоху алайҳи ва саллам фармуданд: «Ҳар кӯдаки навзод, ки таваллуд мешавад, дар фитрат таваллуд мешавад, яъне дар Исломи таваллуд мешавад. Пас падару модараш ўро яҳудӣ, насронӣ ё маҷусӣ мекунад. Монанди ҷаҳорпоён, ки фарзанди худро таваллуд мекунад, оё дар миёни онон гӯшбуридае мебинӣ?». Бухорӣ.

Ва дар байни мардум инсонҳое ҳастанд, ки қалби зинда ва бино доранд. Онҳо Парвардигорашро шинохтанд ва ба Ў имон оварданд ва пайравӣ ҳаққе шуданд, ки онро нозил кардааст.

Ва дар байни мардум инсонҳое ҳастанд, ки Аллоҳро шинохта имон оварданд ва пайравӣ ҳаққе ҳама нашуданд. Пас Аллоҳ таъоло қалбашонро зинда гардонда ба он ҳаёт ва нурро ато фармуд.

Ва аз онҳо инсонҳое ҳастанд, ки инкор намуда, рӯй гардонданд. Пас қалбашон бимурд. Пас он дар зулумоту торикӣ аст, ки аз он берун шуда наметавонад.

Ва асли ҳаёти қалб ин аст, ки дар он маъбуде ба ҷуз Аллоҳи ягона вучуд нашошта бошад.

Ва бузургтарин сабаби марги қалб ин аст, ки банда ба Парвардигораш кофир гардад ва ё ба Ў чизеро шарик орад. Бинобарин он шахсе, ки қалбаш мурдааст, гӯшаш ҳақро намешунавад ва ҷашмонаш кӯр аст, ки ҳақро намебинад.

Аммо қалбҳои зинда гуногун ҳастанд, ки Аллоҳ он нурро ба қалбҳои бандагон нозил мекунад. Аллоҳ рӯҳро амр мекунад, ки бо он қалб зинда мегардад. Ва нуре медиҳад, ки ҳақро аз ботил ҷудо мекунад.

Аллоҳ таъоло фармуд: «Ва ҳамчунин Қуръонро аз каломи Худ ба сӯйи ту ваҳй фиристодем. Ту намедонистӣ, ки китоб чист ва намедонистӣ, ки имон чист. Валекин вайҳро равшан сохтем. Ҳар киро меҳоме аз бандагон ҳидоят менамоем». Шуро 52.

Бинобарин ҳар банде, ки ваҳйи Илоҳиро қабул дорад, қалби зинда, ҳаёти бузург ва неъматҳои онро ноил гардад. Ва банде, ки чи қадар аз қабули ваҳйи Илоҳӣ дур гардад, ҳамон қадар ҳаёташ заъиф гашта, бинояш суст мешавад. Аллоҳ таъоло фармуд: «Эй муъминон, чун Аллоҳу Расул шуморо барои он чизе, ки шуморо зиндадил месозад, бихонанд, он хонданро қабул кунед. Ва бидонед, ки Аллоҳ дар миёни мард ва қалби ў ҳоил мешавад (яъне азамати ўро беасар мекунад) ва бидонед, ки ба сӯйи Ў барангехта хоҳед шуд». Анфол 24.

Тарҷумаи Ҷамолиддинзода Фирдавс.

اللفة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM

قلب الصادق ҚАЛБИ СОДИҚ

Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва саллам фармуданд: «Ҳеч бандае нест, ки содиқона ва аз таҳи қалб гувохӣ диҳад, ки маъбуди барҳаққе ба ҷуз Аллоҳ вуҷуд надорад ва шаҳодат диҳад, ки Мухаммад банда ва фиристодаи Ўст, магар ин ки Аллоҳ таъоло Ўро бар оташи дӯзах ҳаром гардонад».

Ва калимаи тавҳидро инсон фақат ба забонаш орад, пас ӯ дурӯғгӯ аст, ба монанди мунофиқон, зеро бояд забон тобеъи қалб бошад, ки ин сифати содиқон аст.

Бинобарин қалбҳо бар ду навъ ҳастанд:

1. Қалби содиқ. 2. Қалби козиб.

Бештари мардуми мо даъвои имондорӣ мекунанд, лекин ба ҳамаи он далелу бурҳон лозим аст, то аз ҷумлаи содиқон гардад, магар ин ки ӯ дурӯғгӯ аст. Аллоҳ таъоло амр кардааст, то бандагонашро бо хайру шарр имтиҳон бикунанд, то қалби ростгӯ аз қалби дурӯғгӯ фарқ бикунанд. Аллоҳ таъоло фармуд: «Алиф, лом, мим. Оё мардумон пиндоштанд, ки ба мучарради он, ки гӯянд: Имон овардем, гузашта шаванд ва онҳо имтиҳон карда нашаванд? Ва ба дурусти, ки ононро ки пеш аз онҳо буданд, имтиҳон кардем. Пас Аллоҳ ононро, ки рост гуфтанд, албатта маълум кунад ва дурӯғгӯёро ҳам албатта маълум созад». Анкабут:1.3.

Ва дар вақти зоҳир шудани фитна, бандае, ки Аллоҳро дӯст медорад ва бар ӯ умед дорад ва аз ӯ метарсад ва содиқона амал мекунад, шояд ба ҳамаи инҳо ӯ дурӯғгӯ бошад.

Ва аммо ҳоли мунофиқонро Аллоҳ хабар дода чунин фармудааст: «Ва аз онҳо касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ аҳд бастанд. Агар аз фазли Худ моро бидиҳад, албатта садақа диҳем ва аз некукорон бошем. Пас вақте, ки онҳоро аз фазли худ бидод, ба он бахилӣ карданд ва эърозкунон бозгаштанд. Пас Аллоҳ нифоқро дар дилашон то рӯзе, ки бо Вай мулоқот кунанд, оқибати ҳолашон сохт, ба сабаби он, ки бо Аллоҳ дар ончи бо вай ваъда карда буданд, хилоф карданд ва ба сабаби он, ки дурӯғ мегуфтанд». Тавба :75,77.

Ва аммо ҳоли муъмини содиқ ба мисли ҳоли Анас ибни Назр аст, ки Анас ибни Молик гуфт: Амакам Анас ибни Назр разияллоҳу анҳу дар ҷанги Бадр ҳузур надошт, аз ин рӯ ба Расулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васаллам гуфт: Эй Расули Аллоҳ, дар нахустин ғазвае, ки бо мушрикон ҷангидӣ, ширкат надоштам, агар Аллоҳ тавфиқам диҳад, ки дар ҷанги дигаре рӯ ба рӯи мушрикон қарор бигирам, Аллоҳ ба мардум нишон хоҳад дод, ки чи хоҳам кард. Вақте, ки ҷанги Уҳуд рӯй дод ва мусалмонон пароканда шуданд, Анас ибни Назр разияллоҳу гуфт: Бор Илоҳо! Ман аз коре, ки инҳо, яъне мусалмонон анҷом доданд, узрхоҳӣ мекунам ва коре, ки инҳо, яъне мушрикон карданд, безорӣ мечӯям. Онҳо ба сӯйи пеш рафт. Дар ин миён Саъд ибни Маъоз разияллоҳу анҳу ўро дид, амакам ба Саъд ибни Маъоз гуфт: Эй Саъд ибни Маъоз, қасам ба Парвардигори Каъба ин биҳишт аст, ки бӯйи онро аз сӯйи кӯҳи Уҳуд ҳис мекунам. Саъд разияллоҳу анҳу ба Паёмбар саллаллоҳу алайҳи васаллам мегуфт: «Ончи ӯ кард аз тавони ман хориҷ аст». Анас ибни Молик разияллоҳу анҳу мегӯяд: Ўро дидам, ки кушта шуда буд. Ва зиёда аз ҳаштод ҷойи баданаш захми шамшер, зарби найза ва асари тирро дида мешуд. Ва ҳеҷ кас ўро нашинохт, магар хоҳараш, ки он ҳам аз рӯйи ангуштонаш буд. Ва назари мо ин аст, ки ин оят дар ҳаққи ӯ ва амсолаш нозил шудааст, ки Аллоҳ таъоло дар сураи Аҳзоб ояти 23 фармуд: «Дар миёни муъминон мардоне ҳастанд, ки ба аҳд ва паймоне, ки бо Аллоҳ баста буданд, содиқона вафо карданд. Баъзе аз онон то охир бар аҳд ва паймони худ истоданд ва дар ин роҳ даргузаштанд ё шаҳид шуданд ва баъзеи дигар ҳанӯз ҷашми интизори шаҳодат ҳастанд. Ва ҳаргиз паймони худро дигаргун насохтаанд». Бухорӣ ва Муслим.

Аллоҳ таъоло ростгӯ будани қалби бандаро медонад, бинобарин бар ӯ аҷру савоби бепоён медиҳад. Паёмбар саллаллоҳу алайҳи васаллам фармуданд: «Дунё барои ҷаҳор нафар аст, банде, ки Аллоҳ таъоло сарват ва амале ба ӯ додааст ва ӯ дар ин бора тақвои Илоҳӣ пеша месозад ва бо ин васила робитаи ҳешовандиашро ҳифз мекунад ва медонад, ки Аллоҳ дар он ҳаққе дорад. Чунин банда дар болотарин дараҷа ва бехтарин ҷойгоҳ мебошад. Ва банде, ки Аллоҳ ба ӯ илму дониш додааст, аммо сарвати бойгарӣ надиҳад ва ӯ дар нияташ содиқ аст, мегӯяд: Агар сарвате медоштам, ба монанди фалонӣ рафтор мекардам. Бинобарин мутобиқи нияташ аҷру савоб мегирад ва подоши ҳарду баробар аст». Тирмизӣ.

Тарҷумаи Ҷамолиддинзода Фирдавс.

اللغة الطاجيكية

Забони Тоҷикӣ

SARHAAN.COM
MAHAD SUNNAH.COM